

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3117/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић адвокат из ... и ВВ, чији је пуномоћник Милош Стијеља адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1464/19 од 08.05.2019. године, у седници већа одржаној 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1464/19 од 08.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1464/19 од 08.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 539/18 од 07.02.2019. године усвојен је тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиоцу за тражени период на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора солидарно исплате износе наведене у изреци пресуде са припадајућом законском затезном каматом као и износе на име обрачунате законске затезне камате, те да му накнаде трошкове парничног поступка у износу од 47.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1464/19 од 08.05.2019. године одбио као неосноване жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени ББ је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а ради потребе уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одлучено о неисплаћеној накнади трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у траженом периоду за које је у поступку вештачењем утврђено да сагласно члану 104. став 1., 105. став 1, 118.1 до 4, 120.1 и члана 158. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..75/14) нису исплаћиване тужиоцу.

Цитираним одредбама закона ја несумњиво утврђено право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, што значи да је ревидент био у обавези да их исплати. У уговору о раду тужиоца је наведено да има право на накнаду трошкова и других примања у складу са законом и колективним уговором тужених, која чињеница није спорна. Конкретизација тих права у смислу висине и начина исплате код тужених није извршена, па се из колективног уговора (одредбе члана 5. став 1. и 61.) не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је закључио да ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или интереса ради равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе није потребно одлучивати, због чега нису испуњени услови за примену члана 404. став 1. ЗПП.

Са наведеног је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побитног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору је поднета 23.03.2018. године, а правоснажна побитна пресуда је донета 08.05.2019. године.

Како вредност предмета спора побитног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, применом члана 403. став 3. и 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић